

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem JUDr. Pavlem Kumprechem ve věci žalobce: **T. M.**, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, se sídlem v Hradci Králové, Pivovarské náměstí 1245 v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 8. 2014, č.j. 11854/DS/2014/Kj, **t a k t o :**

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalovaným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Jičín ze dne 13. 6. 2014, č. j. MuJc/2014/3810/DOP/MoE, sp.zn. DOP 116/2014, a toto potvrdil. Tímto prvoinstančním správním rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. k), zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), jehož se dopustil porušením ust. § 5 odst. 1 písm. a), § 6 odst. 1 písm. a) a § 6 odst. 8 písm. a) citovaného zákona, když dne 20. 12. 2013 v 10:20 hodin, při řízení motorového vozidla tovární značky Mercedes Benz, registrační značky ..., při jízdě po silnici I. třídy, číslo 35, ve směru jízdy od Konecchlumí na Jičín, nebyl připoután bezpečnostním pásem, jak bylo zjištěno při silniční kontrole v obci Úlibice hlídkou Policie ČR. Za tento přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 2.000,-Kč a povinnost nahradit náklady řízení v paušální výši 1.000,- Kč. Žalobce napadl žalované rozhodnutí včas podanou žalobou, kterou odůvodnil následujícím způsobem.

I.

Obsah žaloby

Žalobce předně uvedl, že „Policie ČR ani správní orgán I. či dokonce II. stupně nedisponuje listinou, jež by prokazovala, že obviněný z přestupku stvrzuje, že byl výslovně poučen o svých právech a povinnostech jako osoba podezřelá, resp. obviněná ze spáchání přestupku v řízení vedeném proti jeho osobě. Absence takového potvrzení ve formě podpisu na oznámení o dopravním přestupku (sepsané Policií ČR) a na protokolu o ústním projednání přestupku ze dne 13. 05. 2014 (sepsaného správním orgánem) je závažným procesním pochybením, neboť znamená, že obviněný o svých právech vyplývajících ze zák. č. 500/2004 Sb. (správní řád) a zák. č. 200/1990 Sb. (zák. o přestupcích) poučen nebyl. Tímto postupem tak byla obviněnému odeprána nejen práva dle správního řádu a zákona o přestupcích, ale byla mu odeprána i jeho ústavní práva, zaručená ústavním zákonem č. 2/1993 Sb., Listina základních práv a svobod (dále také jen „LZPS“), zejména ta obsažená v čl. 36 a čl. 37, a rovněž tak tento postup koliduje v obecné rovině s právem na spravedlivý proces dle čl. 6 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

Správní orgán II. stupně, který uvádí, že „obviněný náležitě poučen byl“, toto nijak neprokázal a nadále proto platí výše uvedené.

Již z tohoto důvodu považuje žalobce obě žalobou napadená rozhodnutí za nezákonná.“

V další části žaloby žalobce namítal, že správní orgány nezjistily řádným způsobem skutkový stav věci, když vycházely pouze ze svědeckých výpovědí policistů. Zcela jim totiž ušlo, že je částečně invalidní a že mu dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav způsobuje zdravotní obtíže při řízení vozidla. Proto bylo dne 23. 6. 2011 žalobci vydáno lékařské potvrzení o nemožnosti připoutat se bezpečnostními pásy na sedadle motorového vozidla ze zdravotních důvodů. Proto také závěry orgánů veřejné správy zúčastněných na řízení nemohou obstát. Vytýkal jim rovněž, že nebyla brána v potaz skutečnost, že vozidlo nemělo platnou technickou prohlídku, a přesto mu policisté nezakázali pokračovat v jízdě.

Žalobce pokračoval, že **informoval** jak policisty, tak správní orgán I. stupně o tom, že se nemůže připoutávat za jízdy, nicméně jeho argumenty byly ignorovány. V dané věci tak nebyl zjištěn skutkový stav, o němž by nebyly důvodné pochybnosti ohledně spáchání daného přestupku. Byla tak porušena zásada materiální pravdy, jež ovládá přestupkové řízení. Vzhledem k tomu žalobce navrhoval zrušit jak žalované rozhodnutí, tak i rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, jež mu předcházelo, a věc žalovanému vrátit k dalšímu řízení.

II.

Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný se vyjádřil k žalobě podáním ze dne 1. 10. 2014. Uvedl, že se žalobce dopustil daného přestupku dne 20.12.2013 v 10:20 hodin, když řídil motorové vozidlo tovární značky Mercedes Benz, registrační značky ..., po silnici I. třídy, číslo 35, ve směru jízdy od Konecchlumí na Jičín a v obci Úlibice byl zastaven a kontrolován hlídkou Policie ČR. Bylo zjištěno, že žalobce nebyl připoután bezpečnostním pásem. Při kontrole nepředložil řidičský průkaz a dále vozidlo nemělo platnou technickou prohlídku (její platnost skončila dne 13. 10. 2013). Žalobce

s přestupky zjištěnými na místě nesouhlasil, proto bylo sepsáno oznámení přestupku, které nepodepsal.

Správní orgán I. stupně rozhodl ve shora uvedené věci příkazem dne 4. 3. 2014, k jeho doručení došlo fikcí dne 17. 3. 2014. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 21. 3. 2014 odpor. Správní orgán I. stupně pokračoval v řízení o přestupku a předvolal žalobce k projednání přestupku písemností ze dne 7. 4. 2014 k ústnímu jednání na den 13. 5. 2014. Společně se žalobcem byli předvoláni jako svědci i zasahující policisté. Dne 13. 5. 2014 proběhlo ústní jednání, ke kterému se žalobce dostavil, byl ztotožněn na základě předloženého občanského průkazu a řidičského průkazu. Po zahájení jednání a sdělení obvinění byl žalobce poučen o svých právech, přičemž využil práva k věci nevypovídat. Dále odmítl podepsat jakékoliv protokoly, a poté ihned opustil výslechovou místnost, i když si byl vědom toho, že ústní jednání bude pokračovat výslechem svědků – zasahujících policistů. O tom byl vyrozuměn v protokolu o zahájení řízení a dále též v předvolání k ústnímu jednání. Průběh ústního jednání byl zaznamenán na videozáznam, který je součástí spisového materiálu, a je shodný s popisem správního orgánu I. stupně. Žalobce sdělil, že nic nepodepíše, takže správní orgán nebude mít žádný záznam o tom, že byl poučen o svých právech. Se správním orgánem odmítal spolupracovat. Poté, co žalobce opustil výslechovou místnost, pokračoval správní orgán I. stupně v dokazování a provedl výslech svědků, zasahujících policistů. Policisté po poučení shodně uvedli, že kontrolované vozidlo Mercedes Benz, registrační značky ..., nemělo v den silniční kontroly platnou technickou prohlídku, jeho řidič nebyl připoután a nepředložil řidičský a občanský průkaz. Dále uvedli, že byla provedena lustrace shora uvedeného vozidla. Po předložení pořizovaného videozáznamu z ústního jednání, jehož se žalobce zúčastnil v době od 08:15 do 08:25 hod., jednoznačně potvrdili, že se jedná o řidiče, kterého v uvedený den kontrolovali. Vzhledem k jeho chování při řešení přestupku si jej pamatovali. Na místě kontroly bylo sepsáno Oznámení o přestupku, které žalobce odmítl podepsat, a dále byla pořizována fotodokumentace, která je součástí spisového materiálu.

Žalovaný dospěl k závěru, že žalobce byl v rámci řízení náležitě poučen v rámci jednotlivých fází řízení, což bylo doloženo svědeckými výpověďmi zasahujících policistů a záznamem ústního jednání, který je v souladu s protokolem o ústním jednání.

Svůj dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, který má žalobci způsobovat zdravotní obtíže při řízení vozidla a jeho případné doložení např. lékařským potvrzením o nemožnosti připoutat se bezpečnostními pásy na sedadle motorového vozidla ze zdravotních důvodů, žalobce v průběhu řízení nijak neuplatnil ani nedoložil, proto se touto otázkou správní orgány nemohly zabývat. Tvrzení, že o svém zdravotním stavu informoval před správním orgánem I. stupně vyšetřujícího úředníka je nepravdivé, neboť průběh ústního jednání je popsán v protokolu o ústním jednání a též zachycen na videozáznamu a žádná informace týkající se zdravotního stavu žalobce nebyla sdělena.

K absenci platné technické prohlídky žalovaný uvedl, že toto zjištění učinili policisté na místě kontroly, vyhodnotili je a neshledali důvod pro zakázání další jízdy vozidla. Dále bylo oznámeno podezření ze spáchání správního deliktu dle ust. §

125d odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, na provozovatele vozidla T.M. MOTORSPORT v AČR dle sídla provozovatele.

Žalovaný uzavřel s tím, že k řízení přistoupil odpovědně a nezaujatě, posoudil všechny relevantní skutečnosti, včetně posouzení závažnosti jednání a důvodnosti uložené sankce. Žalované rozhodnutí považuje za věcně správné a vzhledem k tomu navrhoval žalobu zamítnout.

III. Jednání krajského soudu

K projednání žaloby nařídil krajský soud na den 15. prosince 2015 jednání. Příslušnou obsílku zaslal žalobci na adresu, kterou si žalobce přednostně vyhradil v žalobě samotné, tedy na adresu „T. M.“, tedy na tzv. doruční adresu ve smyslu § 19 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (správní řád), v platném znění, byť si byl vědom toho, že u tohoto typu adresy nelze vycházet z tzv. fikce doručení. Předvolání k projednání žaloby se nezdařilo, neboť P.O.BOX byl v mezidobí zrušen (kým jiným, než žalobcem samotným, informovat o tom krajský soud se však žalobce neobtěžoval). Vzhledem k tomu nezbylo, než projednání žaloby odložit. Dlužno přitom konstatovat, že žalované rozhodnutí bylo žalobci doručeno právě na adresu „T. M.“.

Za tohoto stavu, kdy krajský soud neměl povědomost o změně doruční adresy, nezbylo, než žalobce k projednání žaloby znovu obeslat, a to na adresu jeho trvalého pobytu, kterou podle evidence obyvatelstva – výpisu z technologického centra MV ČR, byla adresa „...“. Právě na tuto adresu krajský soud žalobce opakovaně obeslal k projednání žaloby na den 23. února 2016. Žalobce si však ani tuto zásilku, která byla připravena k vyzvednutí dnem 3. 2. 2016, nepřevzal, takže k jejímu doručení došlo fikcí (viz § 49 odst. 4 o.s.ř., v návaznosti na § 64 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění /dále jen „s.ř.s.“/ – zásilka byla vrácena krajskému soudu, protože ji nebylo možno vložit po uplynutí 10 dnů do schránky; jde o adresu Městského úřadu Nové Město nad Metují). Vzhledem k tomu krajský soud projednal žalobu v nepřítomnosti žalobce, protože neúčast žalovaného nebránila projednání a skončení věci (viz § 49 odst. 3 s.ř.s.).

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního s.ř.s., přičemž dospěl k následujícím zjištěním a právním závěrům.

IV. Skutková zjištění a právní hodnocení krajského soudu

Žalovaný vymezil v odůvodnění žalovaného rozhodnutí nejprve ustanovení zákona o silničním provozu, za jejichž porušení byl žalobce prvoinstančním správním orgánem potrestán. V těchto souvislostech zmínil jeho § 5 odst. 1 písm. a), podle něhož je řidič kromě povinností uvedených v § 4 dále povinen užít vozidlo, které splňuje technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem, § 6 odst. 1 písm. a), podle něhož je řidič motorového vozidla kromě povinností uvedených v § 4 a § 5 dále povinen být za jízdy připoután na sedadle bezpečnostním pásem, pokud jím je sedadlo povinně vybaveno podle zvláštního právního předpisu a § 6 odst. 8

písm. a), který stanoví, že řidič motorového vozidla musí mít při řízení u sebe řidičský průkaz. Tímto protiprávním jednáním se žalobce dopustil přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, podle něhož se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j) citovaného zákonného ustanovení, nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona, tedy včetně právě výše uvedených zákonných ustanovení, jak tomu bylo v případě žalobce.

V další části odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl žalovaný následující:

„Ve svém odvolání uvádí, že mu bylo doručeno rozhodnutí městského úřadu Jičín, odbor dopravy, kde byl uznán vinným ze spáchání dopravního přestupku. Proti tomuto podává v zákonné lhůtě ODVOLÁNÍ, které směřuje do všech výroků napadeného rozhodnutí. Brojí proti rozhodnutí správního orgánu, neboť toto rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právními předpisy a řízením, které vydání rozhodnutí předcházelo. Zejména namítá: Policie ČR ani správní orgán, tj. odbor dopravy MÚ Jičín, nedisponuje listinou, jež by prokazovala, že odvolatel stvrzuje, že byl výslovně poučen o svých právech a povinnostech jako osoba podezřelá, resp. obviněná ze spáchání přestupku v řízení vedeném proti jeho osobě. Absence takového potvrzení ve formě podpisu na oznámení o dopravním přestupku (sepsaného policií ČR) a na protokolu o ústním projednání přestupku ze dne 13.5.2014 (sepsaného správním orgánem) je závažným procesním pochybením, neboť znamená, že odvolatel o svých právech vyplývajících ze zák. č. 500/2004 Sb. (správní řád) a zák. č. 200/1990 Sb. (zákon o přestupcích) poučen nebyl. Tímto postupem tak byla odvolateli odepřena nejen práva dle správního řádu a zákona o přestupcích, ale byla mu odepřena i jeho ústavní práva, zaručená ústavním zákonem č. 2/1993 Sb., Listina základních práv a svobod (dále jen „LZPS“), zejména ta obsažená v čl.36 a čl.37, a rovněž tak tento postup koliduje v obecné rovině s právem na spravedlivý proces dle čl. 6 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

Na základě shora uvedeného proto odvolatel navrhuje, aby Krajský úřad Hradeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství jako odvolací orgán napadené rozhodnutí sp.zn. DOP 116/2014 ze dne 13.6.2014 v celém rozsahu zrušil a řízení zastavil, popř. věc vrátil k novému projednání správnímu orgánu I. stupně.“

Z uvedeného je zřejmé, že žalobní námitky ohledně údajného porušení procesních práv žalobce (neposkytnutí řádného poučení), jsou totožné s námitkami, které žalobce uplatnil již ve svém odvolání proti prvoinstančnímu správnímu rozhodnutí. A byly to také jediné odvolací námitky, když k žalobním námitkám přidal ještě okolnosti, týkající jeho nemožnosti připoutat se bezpečnostním pásem ze zdravotních důvodů. Žalovaný se vypořádal s odvolacími námitkami následovně:

„Správní orgán I. stupně rozhodl ve shora uvedené věci příkazem dne 04.03.2014, doručeno fikcí dne 17.03.2014. Proti tomuto rozhodnutí podal odvolatel odpor, dne 21.03.2014 doručen správnímu orgánu. Správní orgán I. stupně pokračoval v řízení o přestupku a předvolal písemností ze dne 07.04.2014 k ústnímu jednání na den 13.05.2014. Společně s odvolatelem byli předvoláni i svědci zasahující policisté. Dne 13.05.2014 proběhlo ústní jednání, ke kterému se odvolatel dostavil, byl ztotožněn na základě předloženého občanského průkazu a řidičského průkazu. **Bylo zahájeno jednání, po sdělení obvinění byl odvolatel poučen o svých právech, využil svého zákonného práva k věci nevypovídat. Dále odmítl podepsat jakékoliv protokoly, a poté ihned opustil výslechovou místnost, i**

když si byl vědom, že ústní jednání bude pokračovat výsledkem svědků – policistů. O tom byl vyrozuměn v protokole o zahájení řízení a dále též v předvolání k ústnímu jednání. Průběh ústního jednání byl zaznamenán na videozáznam a je shodný s popisem správního orgánu I. stupně. Tedy, že odvolatel sdělil, že nic nepodepíše, takže správní orgán nebude mít žádný záznam o tom, že byl poučen. Se správním orgánem odmítl spolupracovat.

Poté, co odvolatel opustil výslechovou místnost, pokračoval správní orgán I. stupně v dokazování a provedl výslech svědků, zasahujících policistů. Policisté po poučení shodně uvedli, že kontrolované vozidlo Mercedes Benz, registrační značky ..., nemělo v den silniční kontroly platnou technickou prohlídku, jeho řidič nebyl připoután a nepředložil řidičský a občanský průkaz. Dále uvedli, že byla provedena lustrace shora uvedeného vozidla. Po předložení pořízeného videozáznamu z ústního jednání, jehož se odvolatel zúčastnil v době od 08:15 do 08:25, jednoznačně potvrdili, že se jedná o řidiče, kterého v uvedený den kontrolovali. Vzhledem k jeho chování při řešení přestupku si jej pamatovali.

K námitkám uvedeným v odvolání odvolací orgán uvádí:

(-)

Odvolatel byl zastaven hlídkou Policie ČR, bylo sepsáno Oznámení přestupku, které mu bylo policistou přečteno a ke kterému se odvolatel odmítl vyjádřit a též jej odmítl podepsat. Odvolatel byl předvolán k ústnímu jednání, předvolání bylo doručeno fikcí, s dostatečným časovým předstihem a v předvolání byl odvolatel poučen o svých právech. Byl poučen též o tom, že bude proveden výslech svědků zasahujících policistů, kterým má právo klást otázky. Odvolatel se dostavil k ústnímu jednání dne 13.05.2014, bylo mu sděleno obvinění a dále byl poučen o svých právech. Poté uvedl, že si advokáta ani jiného zástupce nezvolil, dalšího vysvětlení poučení nežádal a uvedl, že využívá svého práva nevypovídat, vše k věci uvedl již na policii. Pro upřesnění ještě uvedl, že využívá svého práva nevypovídat a nebude podepisovat žádný protokol.

Odvolací orgán dospěl k závěru, že odvolatel byl v rámci řízení náležitě poučen v rámci jednotlivých fází řízení, což je zadokumentováno ve spisovém materiálu, a nebylo shledáno jeho zkrácení na procesních právech účastníka řízení či porušení jeho práva na spravedlivý proces.

Zavinění odvolatele bylo bez pochybností zjištěno a zadokumentováno. Bylo provedeno dokazování, výslech svědků – zasahujících policistů, jehož se odvolatel odmítl zúčastnit, ačkoliv byl přítomen u správního orgánu v danou dobu.

Ze spisového materiálu zcela jednoznačně vyplývá, že se odvolatel dopustil přestupku, který je mu kladen za vinu, tedy přestupku § 125c odst. 1 písm. k) - fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona, zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů.

Výše a druh sankce je uložena v souladu s ustanovením § 125c odst. 4 písm. f) zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů. Protiprávnost znamená, že došlo k porušení obecně závazných

předpisů. Odvolatel porušil ustanovení § 5 odst. 1 písm. a), § 6 odst. 1 písm. a) a § 6 odst. 8 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a dopustil se tak přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů. Při stanovení výše pokuty správní orgán vycházel z tzv. absorpční zásady. Její podstata tkví v absorpci sazeb (tedy přísnější trest pohlcuje mírnější). Sbíhající se delikty jsou tak postiženy pouze trestem stanoveným pro nejtěžší z nich, což při stejných sazbách pokut znamená, že správní orgán posoudí závažnost deliktu a úhrnný trest uloží podle sazby za nejzávažnější z těchto deliktů (závažnost pak nutno posuzovat především s ohledem na charakter individuálního objektu deliktu, tedy, zájem, proti kterému delikt směřuje a k jehož ochraně je příslušné ustanovení především určeno). Použití této zásady tedy má místo při stanovení konkrétní výměry úhrnné sankce, což nic nemění na tom, že obviněný je uznán vinným ze spáchání více správních deliktů. Výše sankce byla stanovena v polovině zákonného rozpětí. Odvolací správní orgán je přesvědčen, že uložená sankce je přiměřená, odpovídá porušení povinností stanovených právními předpisy ze strany odvolatele a bude mít dostatečný výchovný účinek k jeho nápravě. Z výše uvedené argumentace je zřejmé, že správní orgán I. stupně postupoval zcela v souladu se zákonem.“

Krajský soud se s uvedenými závěry žalovaného ohledně řádného poučování žalobce o jeho právech v průběhu přestupkového řízení zcela ztotožňuje, a proto na ně v dalším i plně odkazuje, neboť jinak by jen jinými slovy říkal totéž. Východiska a závěry odpovídají obsahu správního spisu. Významnou vypovídající hodnotu ohledně tvrzené absence poučení má pak výpověď samotného žalobce učiněná při jednání o přestupku u Městského úřadu Jičín dne 13. 5. 2014, zachycená na videozáznamu (záznam je součástí správního spisu). Z něho je naprosto evidentní, že žalobce odmítal přednes poučení o svých právech s tím, že (dále volně citováno z jeho výpovědi) je to zbytečné, protože tento úkon úředně oprávněné osobě stejně nepodepíše, takže to bude vše k ničemu. Vymysleli to prý v Autoklubu ČR, je to díra v zákoně a za tohoto stavu se prý nebude zpovídat nějaké úřednici, ale až Nejvyššímu soudu.

Přesto se úředně oprávněná osoba opakovaně snažila žalobce seznámit s jeho procesními právy, ten to však cíleně odmítal s tím, že je to zbytečné, když stejně nic nepodepíše. Vzdor tomu se mu srozumitelného poučení dostalo, na což žalobce reagoval s tím, že mu stejně neporozuměl a že vlastně ani nic vysvětlovat nepotřebuje. Nechtěl vidět ani dosavadní část protokolu sepsaného při jednání a za okolností, které nelze nazvat normálními, kvapně opustil kancelář.

Tvrzení žalobce, že se mu v průběhu přestupkového řízení nedostalo patřičného procesního poučení, jsou tudíž lichá. Byl to naopak žalobce, který se mu cíleně a záměrně bránil s mylnou představou, že tak činí rafinovaně a ve svůj prospěch. Se svojí strategií, tak dobře znatelnou z videozáznamu, totiž spojoval důsledky, které se naprosto vymykají nejen zásadě rozumného uvažování, ale především možnostem příslušné právní úpravy, když její aplikaci zarputile odmítal. Stesky žalobce na porušení jeho práv zaručených ústavním pořádkem jsou proto zcela bezpředmětné.

Další část své obrany opřel žalobce o tvrzení, že nebyl připoután bezpečnostním pásem ze zdravotních důvodů, což dokládal lékařským potvrzením. Na straně třetí žaloby nahoře navíc dodal, že o této skutečnosti informoval jak

policisty, tak v rámci jednání před správním orgánem I. stupně i vyšetřujícího úředníka. Krajský soud k tomu konstatuje, že na žádné listině správního spisu není o této skutečnosti zmínky a uvedené tvrzení žalobce neplyne ani z videozáznamu z jednání před správním orgánem I. stupně, na které odkazuje. Vzhledem k tomu krajský soud nemohl přisvědčit tvrzení žalobci, tedy má za prokázané, že žalobce „vylezl“ s touto okolností až v žalobě zcela účelově, když orgánům veřejné správy zúčastněným na řízení se o ní vůbec nezmínil. Ostatně žalobce se choval tak, jako kdyby § 6 odst. 6 zákona o silničním provozu nestanovil, že: Zdravotní důvody musejí být doloženy lékařským potvrzením, kromě případů, kdy aktuální zdravotní stav zřejmě vypovídá o nenadálých zdravotních potížích projevujících se v naplnění zdravotních důvodů podle odstavce 2 písm. b) (řidič nemusí být za jízdy připoután na sedadle bezpečnostním pásem ze zdravotních důvodů) a odstavce 3 písm. a). **Toto potvrzení musí mít řidič za jízdy u sebe** a na požádání policisty je musí předložit ke kontrole; v případech, kdy se nejedná o trvalý stav, musí být platnost lékařského potvrzení časově omezena nejdéle na dobu 1 roku.“ Náležitosti a vzor lékařského potvrzení stanoví vyhláška č. 277/2004 Sb., o stanovení zdravotní způsobilosti k řízení motorových vozidel, zdravotní způsobilosti k řízení motorových vozidel s podmínkou a náležitosti lékařského potvrzení osvědčujícího zdravotní důvody, pro něž se za jízdy nelze na sedadle motorového vozidla připoutat bezpečnostním pásem (vyhláška o zdravotní způsobilosti k řízení motorových vozidel), v příloze č. 4.

Žalobce nevysvětlil, jak to s tím jeho potvrzením vlastně bylo a je? Proč je nepředložil hned sám policistům při kontrole, proč se jím nehájil v průběhu přestupkového řízení? Bylo to přeci tak jednoduché. Jen pomatenec na straně orgánů veřejné správy by se angažoval v přestupkovém řízení, pokud by měl povědomost o tom, že žalobci bránily v připoutání se bezpečnostním pásem objektivní zdravotní důvody. Odpověď se tak zjevně nabízí. Protože žalobce žádné platné lékařské potvrzení, na základě něhož by nemusel užívat bezpečnostní pás ze zdravotních důvodů, neměl. Ale i kdyby je „někde“ měl, bylo by to jedno, když je při kontrole nepředložil a ani jiným způsobem jeho existenci neprokázal či alespoň neavízoval.

Zřejmě si je nechal jako „trumf“ až do žaloby. V tom případě by však šlo v podstatě o stejnou situaci, jako v případě tzv. blanketního odvolání (zde v části týkající se zmíněného zdravotního potvrzení), což je samo o sobě postačující k odmítnutí takové věcné námítky. K dané problematice se totiž vyslovil zásadním způsobem již Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23. 4. 2015, č.j. 2 As 215/2014-43, následovně:

„Nejvyšší správní soud také předesílá, že jakkoliv je správní soudnictví podrobeno principu plné jurisdikce, není jeho cílem nahrazovat řízení před správním orgánem, neboť soudní přezkum správních rozhodnutí nelze vnímat jako odvolací řízení v plné apelaci. Jinak řečeno, účastník správního řízení nemůže svoji liknavost zhojit až v řízení soudním. V takovém případě by byla totiž popřena samotná koncepce správního soudnictví založená na následném přezkumu zákonnosti pravomocných správních rozhodnutí.

V nyní projednávané věci správní orgány zjistily skutkový stav tak, že měly nade vší rozumnou pochybnost za prokázané, že se deliktního jednání dopustil stěžovatel, a to tak, jak to vyplývalo z provedeného dokazování. Nutno zdůraznit, že stěžovatel zůstal v průběhu celého přestupkového řízení zcela pasivní a takto pasivní Stěžovatel se sice proti

prvostupňovému rozhodnutí odvolal, svoje odvolání však neodůvodnil a nedoplnil jej ani po obstarání kopie spisového materiálu, a ani poté, co byl žalovaným vyzván k jeho doplnění. Stěžovatel tak mohl veškeré své námitky uplatnit před žalovaným v řízení o odvolání, což však v důsledku své pasivity, resp. pasivity svého zmocněnce, neučinil. Na tomto místě nutno upozornit, že zastoupení v přestupkovém řízení není povinné, a stěžovateli tak nutno přičíst rovněž odpovědnost za výběr zástupce pro toto řízení. Nehájil-li zvolený zástupce náležitě stěžovatelova práva, nese následky své volby stěžovatel sám.

Jak již bylo uvedeno výše, stěžovatel ani jeho zástupce kromě zaslání omluvy z jednání a podání blanketního odvolání, které ani k výzvě nedoplnili, žádným způsobem se správními orgány nekomunikovali. Žalovaný proto přezkoumal prvostupňové rozhodnutí v rámci revizního principu (§ 89 odst. 2 správního řádu) a dospěl k závěru, že toto rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy (srov. rozsudek ze dne 13. 2. 2008, č. j. 2 As 56/2007 – 71, publ. pod č. 1580/2008 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud upozorňuje, že odvolání jako řádný opravný prostředek je plně v dispozici toho, kdo jej podal. Je to odvolatel, který má vymezit, s jakým okruhem otázek se má odvolací orgán vypořádat v souladu s příslušnou právní úpravou; nikdo jiný proto jeho úlohu a pozici nemůže nahradit. Pro odvolání ve správním (přestupkovém řízení) platí, pokud jde o rozsah přezkumu, tzv. omezený revizní princip. Při uplatnění tohoto principu přezkoumává odvolací správní orgán soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, s právními předpisy v plném rozsahu. Správnost rozhodnutí však přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání nebo tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. Řada skutkových otázek a v návaznosti i právních otázek, které je třeba řešit, totiž může být známa po přečtení odůvodnění prvostupňového rozhodnutí pouze odvolateli. V případě, je-li podáno toliko blanketní odvolání, bez uplatnění jakýchkoli právních nebo skutkových námitek, je povinností správního orgánu přezkoumat v zásadě toliko soulad napadeného rozhodnutí a řízení s právními předpisy. V nyní projednávané věci žalovaný usoudil, že správní orgán prvního stupně opatřil dostatek důkazů o tom, že právě stěžovatel naplnil skutkovou podstatu, která mu byla kladena za vinu.....Žalovaný považoval závěry prvostupňového rozhodnutí za správné, učiněné na základě správného hodnocení důkazů a na základě úplného důkazního řízení.“

S ohledem na shora uvedené konstatování, že správní soudnictví tady není proto, aby suplovalo řízení před správním orgánem, a rovněž s ohledem na omezený revizní přezkum v odvolacím řízení, nemohl krajský soud ani posoudit důvodnost žalobcovy námitky ohledně jeho osvobození z jinak obecné povinnosti řidiče být při jízdě motorovým vozidlem připoután bezpečnostním pásem. Nyní namítaná skutečnost nebyla ve správním řízení žádným způsobem rozporována a nevyvolávala tak žádné pochybnosti. Nebylo proto ani povinností správních orgánů se jí nijak zvlášť zabývat. Smyslem přezkumu správních rozhodnutí ve správním soudnictví je poskytnutí soudní ochrany v případech, kdy osoby, jež tvrdí, že byly na svých právech dotčeny, se svých práv nedomohly před správním orgánem, ač se o to pokusily. Vzhledem k pasivitě žalobce proto nelze jeho námitku ohledně existence zmiňovaného lékařského potvrzení v současné fázi řízení ani projednat, neboť nebyla přezkoumávána v průběhu správního řízení. To nebrání poznámce, že žalobcem předložená fotokopie lékařského potvrzení má nulovou vypovídající hodnotu (nejedná se o originál, nečitelné je datum jeho vydání). Žalobce zůstal jen při obecných tvrzeních a nikterak neprokázal, že by platné lékařské potvrzení „úředníkům“ v průběhu jednání předložil. Jeho tvrzení o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu věci má proto krajský soud za účelové. Okolnost, že žalobce mohl

odejet z místa kontroly přes absenci platné technické prohlídky vozidla pak na skutkových okolnostech případu nemohou nic změnit.

Vzhledem ke všem výše uvedeným skutečnostem proto krajský soud žalobu ve výroku I. podle § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

V.

Výrok o nákladech řízení

Ve věci byl úspěšný žalovaný, a proto by měl nárok na náhradu nákladů řízení podle § 60 odst. 1 s.ř.s. proti žalobci, který úspěch ve věci neměl. Krajský soud však nezjistil, že by žalovanému nějaké náklady řízení před krajským soudem vznikly. Proto bylo rozhodnuto o nákladech řízení, jak uvedeno ve výroku II. tohoto rozsudku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 23. února 2016

JUDr. Pavel Kumprecht, v.r.
samosoudce